

[Knud Lind]

Man havde så meget hastværk med at få strikket sine ændringsforslag og miljøpolitiske programerklæringer sammen, at man på trods af sine nye ændringsforslag slet ikke havde tid til at høre på mejerierhvervets indsigelse. Derfor bad jeg selvfølgelig om at få Mejeriernes Fællesorganisation ind, og de kunne jo fortælle, at der her var tale om et basislevnedsmiddel, et levnedsmiddel, som var særlig velegnet til børn. Det var de børnerige familier, den lille arbejdsmand, som Socialdemokratiet og SF i særdeleshed skulle have fat i nu, og det var skolemælksordningen, som i øvrigt får EF-tilskud, som skulle have et knald på 10 øre pr. karton, uanset at det er kvartilterskartoner, der er tale om.

Forskellen mellem miljøministerens forslag og digtet »Smeden og Bageren« er, at i »Smeden og Bageren« er der trods alt en morale til slut. I miljøministerens forslag er der slet ikke nogen morale tilbage. Det miljømæssigt adfærdsregulerende er for længst forsvundet ud i den blå luft. Hos miljøministeren henretter man både smeden og bageren. Både mælkekartonen og juicekartonen får en ordentlig afgift, så har vi fået dem alle sammen med.

Så siger man til sig selv hos miljøministeren, at man gerne vil have en afløser for mælkekartonen, det skulle helst være i plast, uanset at Miljøstyrelsen i en pressemeddelelse af 27. oktober 1988 har meddelt, at man ikke kan udpege noget alternativ til det, der er i dag, og man kan ikke udpege noget, der er bedre.

Det er mærkeligt. Man skulle somme tider tro, at de forskellige afdelinger ikke rigtig taler sammen, for ellers ville man jo ikke udsende en sådan pressemeddelelse fra den ene afdeling, mens ministerens embedsmænd skriver noget andet i et forslag; det passer ikke sammen. Jeg har stillet spørgsmålene i Miljøudvalget, og selv om der er pyntet på dem ovre fra embedsmændene, så ville det være meget rart, om ministeren her fra talerstolen kunne fortælle, hvordan svarene på de spørgsmål, som var stillet, lød.

Så siger man: Da vi nu har taget mælkekartonerne, skal vi så ikke tage plasten med ved samme lejlighed? Selv om man skriver, at man gerne så, at vi fik en plastflaske, så giver man plasten en afgift også, og for at man ikke skal lave konkurrenceforvridning, så laver man en metalafgift samtidig, og så slutter man af med glas-

set. Det vil sige, at alle glas også får en afgift. Så er de kommet med alle sammen, og så er det, jeg spørger miljøministeren: Kan miljøministeren forklare, hvor den miljømæssigt adfærdsregulerende effekt er?

Mælkekartonen betyder altså en afgift på 100 mio. kr. I skøn samdrægtighed med disse skønne arbejderpartier, der altid tager de børnerige familier og de svages stilling og skolemælksordning og sådan noget så højtideligt, får man lagt en afgift på dem også. Det undrer mig faktisk for så vidt angår Socialdemokratiet. SF – jeg ved ikke, hvor mange arbejdere der er dér, jeg tror ikke, det er mange, så det er muligt, det er det, der er årsagen til, at de ikke har set så nøje på det.

Tilbage står, at industrien endnu en gang får en fuldstændig summarisk og vilkårlig afgift trukket ned over hovedet. Det er til skade for dansk industri og også – og det vil jeg godt bede Venstre om at lægge mærke til og i særdeleshed hr. Ivar Hansen – for dansk landbrug, som bliver ramt her i sidste instans, for hvis man ikke via Monopolrådet får de stakkels børnerige familier til at betale afgiften, bliver det de enkelte landmænd, der må bære omkostningerne på 100 mio. kr. her.

Jeg er sikker på, man er klar over, at Fremskridtspartiet stemmer imod.

Leif Hermann (SF):

Det kommer ikke som nogen overraskelse for os, at hr. Knud Lind holder denne tale ved tredjebehandlingen, og hr. Knud Lind skal da heller ikke være uden svar.

Når Socialistisk Folkeparti er gået med til et forlig om disse afgifter, skyldes det, som vi har fremhævet gentagne gange, at pengene klart går til miljømæssige formål. Jeg kan godt sige til hr. Knud Lind, at det nok ville have været overordentlig vanskeligt at overtale Socialistisk Folkeparti til disse afgifter, hvis pengene var røget ind i statskassen generelt.

Det andet problem, som hr. Knud Lind har beskæftiget sig med, er afgiften på mælkekartoner. Nu kan man gøre det sådan, som hr. Knud Lind har gjort det: fremstille det som en 100 mio. kr.s afgift på børnefamilierne. Man kunne også gøre det, at man sagde: Nu skal der betales 10 øre pr. mælkepakning, således at disse 10 øre bidrager til et bedre miljø, således at disse 10 øre bidrager til øget genbrug, således at disse